

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 18/03-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2003 prerokoval sťažnosť J. B., toho času vo výkone väzby v Ústave pre výkon väzby, K., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II a Krajského súdu v Košiciach a takto

r o z h o d o l :

Konanie **z a s t a v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. januára 2003 doručené podanie J. B., toho času vo výkone väzby v Ústave pre výkon väzby, K., (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „Sťažnosť pre porušenie zákona“. Z obsahu podania vyplýva, že ide o sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II a Krajského súdu Košice v konaniach týkajúcich sa žiadosti sťažovateľa o zastavenie trestného stíhania

a prepustenie z výkonu väzby. Sťažovateľ v podaní neuvádza spisové značky, pod ktorými sú tieto konania vedené.

Z obsahu podania vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Košice II z 27. septembra 2002 bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby a mal byť prepustený na slobodu. Proti tomuto rozsudku sa odvolal okresný prokurátor. Krajský súd v Košiciach zrušil svojím rozsudkom zo 17. decembra 2002 tento rozsudok Okresného súdu Košice II a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie s odôvodnením, že je potrebné opätovne vypočuť svedkov.

K porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov malo dôjsť podľa tvrdenia sťažovateľa najmä tým, že rozsudok Okresného súdu Košice II z 27. septembra 2002 mu bol doručený až 6. novembra 2002 a na Krajský súd v Košiciach odstúpený až 25. novembra 2002. Vo vzťahu k postupu Krajského súdu v Košiciach sťažovateľ namieta, že jeho rozsudok zo 17. decembra 2002 nebol do 22. januára 2003 odstúpený na súd prvého stupňa.

Dňa 27. januára 2003 bolo doručené ústavnému súdu ďalšie podanie sťažovateľa označené ako „Stiahnutie sťažnosti pre porušenie zákona“. Z obsahu tohto podania vyplýva, že ide o späťvzatie návrhu podľa § 54 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ku ktorému sťažovateľ dospel po konzultácii s advokátom.

Podľa § 54 zákona o ústavnom súde „Ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa“.

Z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že zákon ponecháva ústavnému súdu možnosť úvahy, či záujem o ochranu ústavnosti nie je dôležitejší, než rozhodnutie sťažovateľa vziať svoj návrh späť (II. ÚS 38/96).

V danom prípade ústavný súd dospel k záveru, že tu nie sú dôvody na to, aby žiadosti sťažovateľa o späťvzatie sťažnosti nevyhovel. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že k späťvzatiu sťažnosti došlo ešte pred rozhodnutím ústavného súdu o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie podľa § 25 zákona o ústavnom súde, ako aj zo skutočnosti, že sťažovateľ môže sťažnosť v tejto veci podať opätovne.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2003